

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SODIŠČA (peti senat)

z dne 20. junija 2019*

„Predhodno odločanje – Carinska unija – Uredba (EGS) št. 2913/92 – Člen 30(2)(b) in (c) – Uredba (EGS) št. 2454/93 – Člen 152(1)(a) in (b) – Določitev carinske vrednosti blaga – Pojem ‚podobno blago‘ – Zdravila – Upoštevanje vseh elementov, ki bi lahko vplivali na ekonomsko vrednost zadevnega zdravila – Rok 90 dni, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Evropski uniji – Skrajni rok – Neupoštevanje trgovinskih popustov“

V zadevi C-1/18,

katero predmet je predlog za sprejetje predhodne odločbe na podlagi člena 267 PDEU, ki ga je vložilo Augstākā tiesa (vrhovno sodišče, Latvija) z odločbo z dne 15. decembra 2017, ki je na Sodišče prispela 2. januarja 2018, v postopku

„**Oribalt Rīga**“ SIA, nekdanja „Oriola Rīga“ SIA

proti

Valsts ieņēmumu dienests,

SODIŠČE (peti senat)

v sestavi E. Regan (poročevalec), predsednik senata, C. Lycourgos, E. Juhász, M. Ilešič in I. Jarukaitis, sodniki,

generalni pravobranilec: N. Wahl,

sodna tajnica: C. Strömholm, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 29. novembra 2018,

ob upoštevanju stališč, ki so jih predložili:

- za „Oribalt Rīga“ SIA A. Leškoviča in J. Taukačs, advokāti, ter Carri Ginter, vandeadvokaat,
- za latvijsko vlado I. Kucina in J. Davidoviča, agentki,
- za Evropsko komisijo A. Sauka in F. Clotuche-Duvieusart, agenta,

po predstavitvi sklepnih predlogov generalnega pravobranilca na obravnavi 24. januarja 2019

izreka naslednjo

* Jezik postopka: latvijščina.

Sodbo

- 1 Predlog za sprejetje predhodne odločbe se nanaša na razlago člena 30(2)(b) in (c) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 4, str. 307), kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 8, str. 179) (v nadaljevanju: carinski zakonik), ter člena 151(4) in člena 152(1)(b) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 2, zvezek 6, str. 3, v nadaljevanju „Izvedbena uredba“).
- 2 Ta predlog je bil vložen v okviru spora med družbo „Oribalt Rīga“ SIA, nekdanjo „Oriola Rīga“ SIA, in Valsts ieņēmumu dienests (latvijska davčna uprava) glede odločbe generalnega direktorja te uprave, s katero je bilo tej družbi naloženo, da v državno blagajno plača dodaten davek na dodano vrednost (DDV), zamudne obresti in globo.

Pravni okvir

Carinski zakonik

- 3 Člen 29(1) carinskega zakonika določa:

„Carinska vrednost uvoženega blaga je njegova transakcijska vrednost, to pomeni cena, ki je bila za blago ob prodaji za izvoz na carinsko območje Skupnosti dejansko plačana ali ki jo je treba plačati, po potrebi po uskladitvi, opravljeni v skladu s členoma 32 in 33 [...]“

- 4 Člen 30 tega zakonika določa:

„1. Če carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo člena 29, je treba po vrstnem redu uporabiti točke (a), (b), (c) in (d) odstavka 2 in sicer v skladu s prvo ustrezno točko, ki omogoča njeno določitev, razen če je treba točki (c) in (d) na zahtevo deklaranta uporabiti v obratnem vrstnem redu; zgolj takrat, ko te carinske vrednosti ni mogoče določiti z uporabo določene točke, je dovoljeno uporabiti točko, ki tej neposredno sledi po vrstnem redu, določenem v tem odstavku.

2. Carinske vrednosti, določene z uporabo tega člena, so naslednje:

- (a) transakcijska vrednost enakega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;
- (b) transakcijska vrednost podobnega blaga, ki je bilo prodano za izvoz v Skupnost in izvoženo v istem ali približno istem času kot blago, ki ga je treba ovrednotiti;
- (c) vrednost na podlagi cene na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini proda v Skupnosti osebam, ki niso povezane s prodajalci;
- (d) izračunana vrednost, ki je enaka vsoti:
 - stroškov ali vrednosti materiala in operacij izdelave ali drugih operacij, ki so nastali pri proizvodnji uvoženega blaga,
 - zneska dobička in splošnih stroškov, ki ustreza znesku, ki ga proizvajalci države izvoza ob izvozu v Skupnost običajno določijo pri prodaji blaga enake vrste ali narave kot je blago, ki ga je treba ovrednotiti,

- stroškov ali vrednosti postavk iz člena 32(1)(e).

[...]"

- 5 Člen 31 navedenega zakonika določa:

„1. Če carinske vrednosti uvoženega blaga ni mogoče določiti z uporabo členov 29 in 30, se ta na podlagi razpoložljivih podatkov v Skupnosti določi z ustreznimi metodami, ki so skladne z načeli in splošnimi določbami:

- sporazuma o izvajanju člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994,

- člena VII Splošnega sporazuma o tarifah in trgovini [iz] leta 1994

[in]

- z določbami tega poglavja.

[...]"

Izvedbena uredba

- 6 Člen 142(1) Izvedbene uredbe določa:

„Posamezni izrazi, uporabljeni v tem naslovu, imajo naslednji pomen:

[...]

- (d) ‚podobno blago‘: blago, ki je bilo izdelano v isti državi in ima, čeprav v vseh pogledih ni enako, podobne lastnosti in podobno materialno sestavo, ki mu omogoča izpolnjevanje enakih funkcij in zamenljivost po trgovski plati; pri ugotavljanju, ali je neko blago podobno, je treba med drugim upoštevati kakovost in sloves blaga ter obstoj blagovne znamke;

[...]"

- 7 Člen 151 te uredbe določa:

„1. Pri uporabi člena 30(2)(b) [carinskega] zakonika (transakcijska vrednost podobnega blaga) se carinska vrednost določi s sklicevanjem na transakcijsko vrednost podobnega blaga iz kupoprodajnega posla na enaki komercialni ravni in za skoraj enako količino blaga, kakršna je količina blaga, ki se vrednoti. Če takšnega kupoprodajnega posla ni, se upošteva transakcijska vrednost podobnega blaga, ki je bilo prodano na drugi komercialni ravni in/ali tudi v drugačnih količinah, usklajena zaradi upoštevanja razlik, ki bi jih lahko povzročila komercialna raven in/ali količina, pod pogojem, da se lahko te uskladitve, zaradi katerih se lahko vrednost zviša ali zniža, opravijo na podlagi predloženih dokazov, iz katerih izhaja, da so pravilne in natančne.

[...]

4. Pri uporabi tega člena se upošteva transakcijska vrednost blaga, ki ga je izdelala druga oseba, le če se v skladu z odstavkom 1 ne more ugotoviti nobena transakcijska vrednost za podobno blago, ki ga je izdelala ista oseba kakor vrednoteno blago.

[...]"

8 Člen 152 navedene uredbe določa:

- „1. (a) Če se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v Skupnosti proda v stanju, v katerem je bilo uvoženo, se carinska vrednost uvoženega blaga določa v skladu s členom 30(2)(c) [carinskega] zakonika na podlagi cene na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini v istem ali približno istem času uvoza blaga, ki se vrednoti, proda osebam, ki niso povezane s prodajalci. Pri tem se odšteje naslednje:
- (i) običajno plačane ali dogovorjene provizije ali običajne trgovske marže za dobiček in skupne stroške (vključno s posrednimi ali neposrednimi stroški prodaje zadevnega blaga) za uvoženo blago istega razreda ali vrste pri prodaji v Skupnosti;
 - (ii) običajni stroški prevoza in zavarovanja ter stroški, ki nastanejo v Skupnosti;
 - (iii) uvozne dajatve ali druge dajatve, ki jih je treba zaradi uvoza ali prodaje blaga plačati v Skupnosti.;
- (b) Če se niti uvoženo blago niti uvoženo enako ali podobno blago ni prodajalo v istem ali približno istem času uvoza blaga, ki je predmet vrednotenja, carinska vrednost uvoženega blaga, določena po tem členu, ob upoštevanju drugih določb odstavka (1)(a) temelji na ceni na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago čimprej po uvozu blaga, ki se vrednoti, vendar v vsakem primeru v 90 dneh po uvozu proda v Skupnosti v stanju, v katerem je bilo uvoženo.

[...]

5. Za izvajanje odstavka 1(b) ‚čimprej‘ pomeni dan opravljene prodaje uvoženega blaga ali uvoženega enakega ali podobnega blaga v dovolj veliki količini za določitev cene na enoto.“

- 9 V Prilogi 23 k Izvedbeni uredbi, naslovljeni „Pojasnjevalne opombe o carinski vrednosti“, je glede razlage člena 31(1) carinskega zakonika navedeno, da morajo biti „[m]etode vrednotenja, ki se uporabljajo v skladu s [to določbo] [...] tiste, ki so določene v členih 29 in 30(2) [tega zakonika], vendar je sprejemljiva prožnost pri uporabi teh metod v skladu s cilji in določbami člena 31[1] [tega zakonika]“. Zato je v navedeni prilogi navedenih nekaj primerov za ponazoritev, kaj je treba razumeti kot „razumna prožnost“. Tako je, kar zadeva uporabo deduktivne metode, navedeno, da je „zahtevo ‚90-dni‘ [iz člena 152(1)(b) Izvedbene uredbe] [...] mogoče uporabljati prožno“.

Spor o glavni stvari in vprašanja za predhodno odločanje

- 10 Tožeča stranka v postopku v glavni stvari, družba Oribalt Rīga, ter indijska družba Ranbaxy Laboratories Ltd sta v letu 2005 sklenili konsignacijsko pogodbo, v skladu s katero je družba Ranbaxy Laboratories družbo Oribalt Rīga imenovala za izključno izvajalko storitev konsignacijskega skladiščenja v Latviji, Litvi in Estoniji za generična zdravila, ki jih je uvozil ta laboratorij (v nadaljevanju: zadevna zdravila) in jo pooblastila za deklaracijo teh zdravil za njihovo sprostitev v prosti promet. Družba Oribalt Rīga se je zavezala zagotoviti zadosten skladiščni prostor ter opravljati storitve za obdelavo naročil strank družbe Ranbaxy Laboratories brez pridobitve lastništva nad zadevnimi zdravili.
- 11 Ko je družba Oribalt Rīga zadevna zdravila dala v carinski postopek, je oddala carinske deklaracije, v katerih je navedla, da je hkrati prejemnica zdravil in deklarantka.
- 12 Carinsko vrednost zadevnih zdravil je družba Oribalt Rīga izračunala na podlagi tako imenovane metode „transakcijske vrednosti“, ki je določena v členu 29(1) carinskega zakonika. Ta carinska vrednost je bila določena na podlagi predračunov družbe Ranbaxy Laboratories, ki so bili predloženi carinskemu uradu in ki vsebujejo informacije o vrsti uvoženega blaga, ceni na enoto na trgu v času izdaje predračuna in skupni ceni.

- 13 Družba Ranbaxy Laboratories je določala, komu so se zadevna zdravila prodala, pogoje prodaje, tržno ceno in veljavne popuste. Pri izvrševanju naročil je družba Oribalt Rīga izdajala račune s prodajno ceno izdelkov, kot jo je določila družba Ranbaxy Laboratories.
- 14 Naloga družbe Oribalt Rīga, ki je zadevna zdravila skladiščila v svojem skladišču, je bila prednostna prodaja zadevnih zdravil z rokom trajanja, ki bi najprej potekel. Tako je med uvozom teh zdravil in njihovo prodajo končnim odjemalcem lahko poteklo več mesecev, tako da se je vrednost teh zdravil ob prodaji lahko razlikovala od njihove vrednosti na trgu v času njihovega uvoza. Na prodajno ceno zadevnih zdravil so vplivali tudi popusti, ki jih je družba Ranbaxy Laboratories odobrila svojim strankam. Družba Ranbaxy Laboratories je po prodaji zadevnih zdravil torej izdala nove račune za družbo Oribalt Rīga, na podlagi katerih je družbi Ranbaxy Laboratories plačala uvoženo blago, namenjeno dajanju v prosti promet na trgu Evropske unije. Družba Oribalt Rīga je za svojo vlogo posrednika prejela provizijo.
- 15 Muitas audita pārvalde (direktorat za carinski nadzor, Latvija) je od 20. oktobra 2010 do 10. januarja 2011 opravil pregled izračuna, plačila ter obračuna carine in drugih dajatev, ki so v pristojnosti carinskih služb in ki jih mora za obdobje od 1. februarja 2008 do 31. avgusta 2010 plačati družba Oribalt Rīga.
- 16 Latvijska davčna uprava je s sklepom z dne 20. maja 2011 zavrnila carinsko vrednost zadevnih zdravil, ki so bila uvožena v tem obdobju, in ki jo je družba Oribalt Rīga določila na podlagi metode transakcijske vrednosti. V skladu z navedenim sklepom bi morala biti namreč vrednost uvoženega blaga določena z uporabo deduktivne metode iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika, pri čemer se kot izhodišče upošteva cena zadevnih zdravil, navedena na računih, izdanih strankam družbe Ranbaxy Laboratories, ne upoštevajo pa se uporabljeni popusti. Generalni direktor latvijske davčne uprave je tako družbi Oribalt Rīga naložil plačilo dodatnega DDV, zamudnih obresti in globe.
- 17 Družba Oribalt Rīga je po tem, ko je Administratīvā rajona tiesa (okrajno upravno sodišče, Latvija) zavrnilo tožbo, ki jo je vložila zoper sklep latvijske davčne uprave, vložila pritožbo pri Administratīvā apgabaltiesa (deželno upravno sodišče, Latvija), pri čemer je trdila, da bi ta uprava morala in bi lahko pridobila potrebne informacije za določitev carinske vrednosti blaga v skladu s prvimi metodami vrednotenja, ki so bile na voljo, in da bi morala, če bi navedena uprava uporabila deduktivno metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika, uporabiti informacije o nadaljnji prodaji tega blaga ali enakega blaga na datum, ki je kolikor mogoče blizu datumu uvoza navedenega blaga, ne da bi prekoračila 90-dnevni rok iz člena 152(1)(b) Izvedbene uredbe. Nazadnje trdi, da je osnovo za izračun carinske vrednosti pomenila dejanska prodajna cena zadevnih zdravil, tako da bi bilo treba upoštevati popust, ki je bil priznan strankam družbe Ranbaxy Laboratories.
- 18 Ker je Administratīvā apgabaltiesa (deželno upravno sodišče) potrdilo sklep latvijske davčne uprave, je družba Oribalt Rīga vložila kasacijsko pritožbo pri predložitvenem sodišču, Augstākā tiesa (vrhovno sodišče, Latvija).
- 19 To sodišče meni, da je rešitev zadeve, o kateri odloča, odvisna od razlage člena 30 carinskega zakonika ter členov 151 in 152 Izvedbene uredbe s strani Sodišča. V teh okoliščinah je Augstākā tiesa (vrhovno sodišče) prekinilo odločanje in Sodišču v predhodno odločanje predložilo ta vprašanja:
- „1. Ali je treba v primerih, ko so uvoženo blago zdravila, pri določanju carinske vrednosti za uvoženo blago v skladu z določbami člena 30(2)(b) [carinskega zakonika] in člena 151(4) [Izvedbene uredbe] upoštevati, da so podobno blago tista zdravila, katerih zdravilne učinkovine in količina so med seboj enake (ali podobne), ali pa je za določitev podobnega blaga treba upoštevati položaj na trgu, torej priljubljenost in povpraševanje po zadevnem uvoženem zdravilu ter njegovem proizvajalcu?

2. Ali je treba rok 90 dni, določen v členu 152(1)(b) [Izvedbene uredbe], pri določitvi carinske vrednosti v skladu z določbami člena 30(2)(c) [carinskega zakonika] uporabiti prožno?
3. Če se navedeni rok uporablja prožno, ali je treba dati prednost podatkom, ki se nanašajo na transakcije, ki so časovno bližje uvozu blaga, ki ga je treba ovrednotiti, in katerih predmet je enako ali podobno blago, ki se prodaja v zadostni količini, da je mogoče izračunati njegovo ceno na enoto, ali pa je, nasprotno, treba dati prednost tistim podatkom, ki se nanašajo na transakcije, ki so časovno bolj oddaljene, vendar se nanašajo konkretno na uvoženo blago?
4. Ali je treba pri določitvi carinske vrednosti uvoženega blaga v skladu z določbami člena 30(2)(c) [carinskega zakonika] upoštevati popuste, ki so vplivali na ceno, po kateri se je blago dejansko prodalo?“

Vprašanja za predhodno odločanje

Prvo vprašanje

- 20 Predložitveno sodišče s prvim vprašanjem v bistvu sprašuje, katere dejavnike je treba upoštevati za določitev „podobnega blaga“, če se carinska vrednost uvoženega blaga, kakršna so zadevna zdravila, izračuna z uporabo deduktivne metode iz člena 30(2)(b) carinskega zakonika.
- 21 Predložitveno sodišče to vprašanje zastavlja, da bi izvedelo, ali je treba za takšno določitev upoštevati samo sestavo zdravil, ki jih je treba primerjati, ali tudi okoliščine, ki se nanašajo na položaj teh zdravil in njihovih proizvajalcev na zadevnem farmacevtskem trgu.
- 22 Najprej je treba opozoriti, da je cilj prava Unije o carinskem vrednotenju vzpostaviti pravičen, enoten in nevtralen sistem, ki izključuje uporabo arbitrarnih ali fiktivnih carinskih vrednosti. Tako mora carinska vrednost odražati resnično ekonomsko vrednost uvoženega blaga in zato upoštevati vse njegove dele, ki imajo ekonomsko vrednost (sodba z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 24 in navedena sodna praksa).
- 23 Dalje, cena, ki je bila dejansko plačana ali jo je treba plačati, sicer praviloma tvori osnovo za izračun carinske vrednosti, vendar je ta cena dejavnik, ki ga je treba po potrebi uskladiti, da se izogne določitvi arbitrarne ali fiktivne carinske vrednosti (sodba z dne 20. decembra 2017, Hamamatsu Photonics Deutschland, C-529/16, EU:C:2017:984, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 24 Če carinske vrednosti vseeno ni mogoče določiti s transakcijsko vrednostjo uvoženega blaga na podlagi člena 29 carinskega zakonika, se carinsko vrednotenje izvede v skladu z določbami člena 30 tega zakonika tako, da se po vrstnem redu uporabijo metode iz točk od (a) do (d) odstavka 2 zadnjenavedenega člena (sodba z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 27 in navedena sodna praksa).
- 25 Kar zadeva uporabo istega člena 30, iz točke 1 opomb v zvezi s členom 30(2)(b) carinskega zakonika, navedenih v Prilogi 23 Izvedbene uredbe, izhaja, da carinski organi, če je mogoče, upoštevajo prodajo podobnega blaga na enaki komercialni ravni ali v približno enaki količini kot blago, ki se vrednoti (glej v tem smislu sodbo z dne 16. junija 2016, EURO 2004. Hungary, C-291/15, EU:C:2016:455, točka 34).
- 26 Nazadnje, pojem „podobno blago“, iz navedenega člena 30(2)(b) je v členu 142(1)(d) Izvedbene uredbe opredeljen v smislu, da pomeni blago, ki je bilo izdelano v isti državi in ima, čeprav v vseh pogledih ni enako, podobne lastnosti in podobno materialno sestavo, ki mu omogoča izpolnjevanje enakih funkcij in zamenljivost po trgovski plati. Ta določba pojasnjuje, da je treba pri ugotavljanju, ali je neko blago podobno, med drugim upoštevati kakovost in sloves blaga ter obstoj blagovne znamke.

- 27 Glede na široko opredelitev pojma „podobno blago“, ki se, kot je generalni pravobranilec navedel v točki 40 sklepnih predlogov, nanaša na dejansko oceno blaga na podlagi vrste dejavnikov, ki so navedeni primeroma, je treba šteti, da se tak koncept uporablja za vse vrste blaga, vključno z zdravili, kakršna so zadevna zdravila. Za opredelitev podobnega blaga mora tako pristojna nacionalna carinska uprava imeti možnost, da uporabi vse podatke, ki jih ima na voljo, da se carinska vrednost opredeli čim bolj natančno in čim bližje dejanskemu stanju.
- 28 V primeru generičnih zdravil je treba, kot je poudaril generalni pravobranilec v točkah 50 in 51 sklepnih predlogov, upoštevati vse upoštevne elemente, kot so sestava teh zdravil, njihova zamenljivost glede na njihove učinke in njihova tržna zamenljivost. Pristojna nacionalna carinska uprava mora torej opraviti presojo dejstev, pri čemer mora upoštevati vse elemente, ki bi lahko vplivali na resnično ekonomsko vrednost navedenih zdravil, vključno s položajem uvoženega zdravila in proizvajalca tega zdravila na trgu.
- 29 Glede na zgoraj navedeno je treba na prvo vprašanje odgovoriti, da je treba člen 30(2)(b) carinskega zakonika razlagati tako, da kadar se carinska vrednost blaga, kakršno so zadevna zdravila, izračuna z uporabo deduktivne metode iz te določbe, mora pristojni nacionalni carinski organ za opredelitev „podobnega blaga“ upoštevati vse upoštevne elemente, kot so sestava tega blaga, njegova zamenljivost glede na njegove učinke in njegova tržna zamenljivost, tako da opravi presojo dejstev, pri čemer upošteva vse elemente, ki bi lahko vplivali na resnično ekonomsko vrednost navedenega blaga, vključno s položajem uvoženega blaga in proizvajalca tega blaga na trgu.

Drugo in tretje vprašanje

- 30 Predložitveno sodišče z drugim in tretjim vprašanjem, ki ju je treba obravnavati skupaj, v bistvu sprašuje, ali je treba člen 152(1)(b) Izvedbene uredbe razlagati tako, da je za določitev cene na enoto uvoženega blaga v skladu z metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika 90-dnevni rok, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Uniji, ki je določen v tem členu 152(1)(b), skrajni rok, in če to ni tako, katerim podatkom je treba dati prednost pri določitvi cene na enoto uvoženega blaga.
- 31 Opozoriti je treba, da člen 152(1)(a) Izvedbene uredbe vzpostavlja načelo, v skladu s katerim se je treba za določitev cene na enoto uvoženega blaga ali uvoženega enakega ali podobnega blaga, ki se proda v Uniji, za določitev carinske vrednosti uvoženega blaga iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika, opreti na ceno na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini v istem ali približno istem času uvoza blaga, ki se vrednoti, proda osebam, ki niso povezane s prodajalci, ob upoštevanju odbitkov, ki se nanašajo na elemente iz člena 152(1)(a), od (i) do (iii), te uredbe.
- 32 Kot izjemo od tega načela člen 152(1)(b) navedene uredbe določa, da če se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago ne proda v istem ali približno istem času uvoza blaga, ki se vrednoti, carinska vrednost uvoženega blaga temelji na ceni na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago, v stanju, v katerem je bilo uvoženo, proda v Uniji čim prej po uvozu blaga, ki se vrednoti, v vsakem primeru pa v 90 dneh po tem uvozu.
- 33 Tako je treba za določitev najnatančnejše in realnosti najbližje carinske vrednosti, v skladu z metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika, carinsko vrednost blaga določiti čim prej po njegovem uvozu. 90-dnevni rok iz člena 152(1)(b) Izvedbene uredbe je torej izjema od načela, ki je določeno v členu 152(1)(a) te uredbe in ga je treba zato razlagati ozko.
- 34 Besedilo te določbe podpira to razlago. V skladu s to določbo je namreč cena na enoto, na katero se je treba opreti, cena, po kateri se blago proda v najkrajšem času po uvozu blaga, ki se vrednoti, vendar v vsakem primeru v 90 dneh po tem uvozu, torej na datum, ki ni po tem roku.

- 35 Poleg tega iz sistematike člena 30 carinskega zakonika izhaja, da pri metodah določitve carinske vrednosti obstaja hierarhija. Tako, če carinske vrednosti uvoženega blaga ni mogoče določiti z uporabo metode iz člena 30(2)(c) tega zakonika, to pomeni, če ni mogoče določiti cene uvoženega enakega ali podobnega blaga, ki se proda v Uniji v roku 90 dni po tem uvozu, je treba v skladu z navedeno hierarhijo uporabiti metodo vrednotenja iz člena 30(2)(d) navedenega zakonika.
- 36 Poleg tega, kot je poudaril generalni pravobranilec v točki 54 sklepnih predlogov, čeprav se predložitveno sodišče sklicuje na pojasnjevalne opombe iz Priloge 23 k Izvedbeni uredbi, v katerih je navedeno, da se 90-dnevni rok iz člena 152(1)(b) te uredbe lahko uporablja prožno, je treba opozoriti, da je takšna prilagodljivost predvidena le v primeru uporabe člena 31(1) carinskega zakonika.
- 37 Metoda določitve carinske vrednosti iz člena 31 carinskega zakonika pa je na zadnjem mestu v hierarhiji metod vrednotenja, ki so določene v tem zakoniku, kot preostala metoda. Kot tako se zadnjemavedeno metodo lahko uporabi le, če carinske vrednosti uvoženega blaga ni bilo mogoče določiti na podlagi členov 29 in 30 navedenega zakonika.
- 38 Tako se nekatera pravila v zvezi z metodami določanja carinske vrednosti, ki so določena v členih 29 ali 30 carinskega zakonika, lahko v okviru člena 31 tega zakonika prožno uporabijo le, kadar ni mogoče določiti carinske vrednosti uvoženega blaga v skladu s členoma 29 in 30 carinskega zakonika.
- 39 Člen 152(1)(b) Izvedbene uredbe je treba torej razlagati tako, da je za določitev cene na enoto uvoženega blaga v skladu z metodo iz člena 30(2)(c) carinskega zakonika 90-dnevni rok, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Uniji, ki je naveden v členu 152(1)(b) Izvedbene uredbe, skrajni rok.

Četrto vprašanje

- 40 Predložitveno sodišče s četrtem vprašanjem v bistvu sprašuje, ali je treba člen 30(2)(c) carinskega zakonika razlagati tako, da je treba znižanja prodajnih cen uvoženega blaga upoštevati za določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo.
- 41 Ta določba predpisuje, da se carinska vrednost uvoženega blaga določi na podlagi cene na enoto, po kateri se uvoženo blago ali uvoženo enako ali podobno blago v največji skupni količini proda v Uniji osebam, ki niso povezane s prodajalci.
- 42 Poleg tega člen 152(1)(a), od (i) do (iii), Izvedbene uredbe določa upoštevanje nekaterih odbitkov, med katerimi so nekatere provizije, običajni stroški prevoza in zavarovanja ter uvozne dajatve. Trgovinski popusti, ki jih prizna prodajalec, v tem členu niso navedeni. Iz besedila te določbe pa je razvidno, da je ta seznam odbitkov izčrpen.
- 43 Dalje, člen 30(2)(c) carinskega zakonika z upoštevanjem cene na enoto največje skupne količine uvoženega blaga že določa upoštevanje nekaterih količinskih popustov.
- 44 Nazadnje, upoštevanje trgovinskih popustov pri določitvi carinske vrednosti bi lahko vodilo do carinske vrednosti, ki bi bila še bolj oddaljena od resnične ekonomske vrednosti uvoženega blaga, ki je predmet takšnega vrednotenja.
- 45 Iz teh ugotovitev izhaja, da je treba na četrto vprašanje odgovoriti, da je treba člen 30(2)(c) carinskega zakonika razlagati tako, da se znižanja prodajnih cen uvoženega blaga za določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo ne sme upoštevati.

Stroški

- ⁴⁶ Ker je ta postopek za stranki v postopku v glavni stvari ena od stopenj v postopku pred predložitvenim sodiščem, to odloči o stroških. Stroški za predložitev stališč Sodišču, ki niso stroški omenjenih strank, se ne povrnejo.

Iz teh razlogov je Sodišče (peti senat) razsodilo:

1. Člen 30(2)(b) Uredbe Sveta (EGS) št. 2913/92 z dne 12. oktobra 1992 o carinskem zakoniku Skupnosti, kakor je bila spremenjena z Uredbo Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 82/97 z dne 19. decembra 1996, je treba razlagati tako, da kadar se carinska vrednost blaga, kakršno so zdravila iz spora o glavni stvari, izračuna z uporabo deduktivne metode iz te določbe, mora pristojni nacionalni carinski organ za opredelitev „podobnega blaga“ upoštevati vse upoštevne elemente, kot so sestava tega blaga, njegova zamenljivost glede na njegove učinke in njegova tržna zamenljivost, tako da opravi presojo dejstev, pri čemer upošteva vse elemente, ki bi lahko vplivali na resnično ekonomsko vrednost navedenega blaga, vključno s položajem uvoženega blaga in proizvajalca tega blaga na trgu.
2. Člen 152(1)(b) Uredbe Komisije (EGS) št. 2454/93 z dne 2. julija 1993 o določbah za izvajanje Uredbe št. 2913/92 je treba razlagati tako, da je za določitev cene na enoto uvoženega blaga v skladu z metodo iz člena 30(2)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 82/97, 90-dnevni rok, v katerem mora biti uvoženo blago prodano v Evropski uniji, ki je naveden v členu 152(1)(b) Uredbe št. 2454/93, skrajni rok.
3. Člen 30(2)(c) Uredbe št. 2913/92, kakor je bila spremenjena z Uredbo št. 82/97, je treba razlagati tako, da se znižanja prodajnih cen uvoženega blaga za določitev carinske vrednosti tega blaga v skladu s to določbo ne sme upoštevati.

Podpisi